

© Ros Ribas

Fitxa pedagògica
CELEBRACIÓ
de Harold Pinter
direcció Lluís Pasqual

ÍNDEX

PREPARA'T PER AL LLIURE

FITXA ARTÍSTICA	2
INFORMACIÓ PRÈVIA	3
Sobre l'autor.....	3
Sobre el director.....	5
Sobre l'obra.....	9

© Ros Ribas

PER TREBALLAR A L'AULA

PROPOSTES DIDÀCTIQUES	11
Relacionades amb el context	11
Relacionades amb l'escenografia	12
Relacionades amb la posada en escena.....	14
Relacionades amb els personatges	16

© Ros Ribas

FITXA ARTÍSTICA

Teatre de Salt del 9 al 12 de desembre de 2010

Teatre Lliure: Gràcia - del 13 de gener al 27 de febrer de 2011

Celebració

de **Harold Pinter**

direcció **Lluís Pasqual**

---

intèrprets

Jordi Bosch Marc / Roger Coma Javier / Eduard Farelo Albert / Míriam Iscla Marta / Marta Marco Júlia / Àngels Moll Sònia / Boris Ruiz cambrer / Pep Sais Ricard / Clara Segura Suki

---

escenografia **Paco Azorín** / vestuari **Isidre Prunés** / caracterització **Mariona Trias i Lluís Soriano** /
utilleria **Maria de Frutos** / il·luminació **Lluís Pasqual i Carlos Lucena** / so **Roc Mateu**

---

ajudant de direcció **Juan Carlos Martel** / assistent de direcció **Pere Francesch** / ajudant d'escenografia
Jordi Soler / ajudant de vestuari **Elena S. Ramos** / regidoria **Maria de Frutos** / coordinador tècnic **Roc
Mateu** / tècnic de llums **Carlos Lucena** / tècnic de so **Roger Ábalos** / maquinària **Carlos Andrés** /
sastressa **Elena S. Ramos** / producció executiva **Nati Sarriá** / ajudant de producció **Sergi Gómez** /
director de producció **Josep Domènech**

---

confecció de vestuari **Goretti Puente**

construcció d'escenografia **Arts-cènics**

---

coproducció **Teatre Lliure i EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona**

---

espectacle en català

durada **1h. sense pausa**

INFORMACIÓ PRÈVIA

SOBRE L'AUTOR

.....

Harold Pinter

(Londres, 1930 – 2008)

Neix el 10 d'octubre de 1930 al barri londinenc de classe obrera de Hackney, en el si d'una família jueva. En esclatar la II Guerra Mundial és separat dels seus pares i evacuat a la zona campestre d'Anglaterra. El 1944 torna a Londres i cursa estudis a la Royal Academic of Dramatic Art durant dos semestres. En aquest període escriu els seus primers poemes i actua en diverses companyies sota el pseudònim David Baron.

Pinter inicia la seva extensa obra –va escriure un total de 29 peces al llarg de la seva carrera– el 1957, amb *The Room*, representada per primera vegada a la Universitat de Bristol pels estudiants. La peça pren com a escenari una habitació tancada i molt pocs personatges, com la majoria de les seves obres teatrals. Immediatament va publicar *The Birthday Party* (1957) una peça que no va ser ben acollida per la crítica i que va ser retirada de la cartellera una setmana després de la primera representació. Tot i aquestes reticències, l'èxit no va tardar a arribar-li, ja que el 1959 amb *The Caretaker* va aconseguir el primer reconeixement públic.

Durant la dècada de 1960, Pinter escriu una sèrie d'obres com *A Night Out* (1959), *Night School* (1960), *The Lover* (1962), *The Homecoming* (1964), *Landscape* (1967) i *Silence* (1968), que el van consagrar com a figura influent del teatre britànic per a tota una generació de dramaturgs. El seu estil s'ha etiquetat com a "teatre de l'absurd" –iniciat per Beckett, Ionesco i Genet– ja que parteix usualment d'una situació aparentment innocent, absurda i amenaçadora a causa d'una conducta peculiar d'algun personatge que resulta incomprendible per al públic, i en ocasions, per la resta dels personatges. A més, les obres de Pinter també es caracteritzen per partir de fantasies eròtiques i obsessions, gelos i odis, i per això també han estat qualificades com a "teatre de la inseguretat". Anys més tard, l'autor escriu obres com *Betrayal* (1979), *One for the Road* (1984) o *Celebration* (1999), que ell mateix porta a escena al teatre The Almeida de Londres la primavera de l'any 2000.

Amb el pas del temps, Pinter s'implica més obertament en política i les seves obres més tardanes tendeixen a ser més curtes, de temes polítics, i hi utilitza al·legories de la repressió. L'obra de 1988 *Mountain Language*, per exemple, sorgeix a partir de l'experiència del dramaturg sobre la repressió turca i la supressió de l'idioma kurd.

A més d'autor dramàtic de teatre, Pinter escriu obres per televisió i ràdio i ha dirigit més de trenta produccions de teatre pròpies i d'altres autors, com Robert Shaw, James Joyce, David Mamet i Simon Gray. En el món del cinema ha estat guionista de pel·lícules com *The Servant* (1964) i *The Messenger* (1971) de Joseph Losey, *The Last Tycoon* (1976), d'Elia Kazan i *French Lieutenants Woman* (1981) de Karel Reisz. També és autor d'una única novel·la, *The Dwarfs*.

Amb els guions per al cinema aconsegueix diversos premis, com l'Ós de Plata del Festival de Cinema de Berlín (1963), el premi BAFTA (1965 i 1971), la Palma d'Or del Festival Internacional de Cinema de Cannes (1971) i el Premi de la Commonwealth (1981). També opta als Oscar per *French Lieutenants Woman* i *Betrayal*.

El premi més important de la seva carrera, el Nobel de Literatura, li és atorgat per l'acadèmia sueca l'any 2005 per ser "*Qui en les seves obres descobreix el precipici sota la irrellevància quotidiana i les forces que entren en confrontació a les habitacions tancades*".

Mor la nit de Nadal del 2008 a causa d'un càncer d'esòfag.

més informació:

<http://www.haroldpinter.org>

<http://www.abc.net.au/rn/arts/bwriting/stories/s671912.htm>

Harold Pinter

SOBRE EL DIRECTOR

.....

Biografia

Lluís Pasqual

(Reus, 1951)

Llicenciat en Filosofia i Lletres, en l'especialitat de Filologia Catalana, per la Universitat Autònoma de Barcelona, i llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Dirigeix el seu primer espectacle, *Roots*, d'Arnold Wesker, el 1968. És fundador del Teatre Lliure el 1976. Als 32 anys, el 1983, va ser nomenat director del Centro Dramático Nacional – Teatro María Guerrero de Madrid. El 1990 se'n va a París per dirigir durant sis anys l'Odéon - Théâtre de l'Europe. El 1995/96 va dirigir la Biennial de Teatre de Venècia. Entre el 1997 i el 1999, per encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, és comissari del Projecte Ciutat del Teatre. Del 1998 fins al 31 de desembre del 2000 va codirigir el Teatre Lliure. L'abril del 2004 entra a formar part del Teatro Arriaga de Bilbao com a assessor artístic, des d'on impulsa el Projecte BAT, un laboratori de formació, col·laboració pedagògica i promoció i creació d'espectacles contemporanis.

direccions escèniques

Camí de nit, espectacle inaugural del Teatre Lliure el 1976.

Leonci i Lena, de G. Büchner, Teatre Lliure 1977.

La vida del Rei Eduard II d'Anglaterra, de C. Marlowe, Teatre Lliure 1978.

Una altra Fedra, si us plau, de S. Espriu, Companyia Núria Espert 1978.

Les tres germanes, d'A. Txèkhov. Teatre Lliure 1979.

El balcó, de J. Genet. Premi Adrià Gual. Teatre Lliure 1980.

La hija del aire, de P. Calderón de la Barca. CDN 1981.

Medea, d'Eurípides. Companyia Núria Espert 1981.

Primera història d'Esther, de S. Espriu. Teatre Lliure 1982.

Duet per a Violet, de T. Kempinski (amb Rosa Maria Sardà) 1982.

La vida del Rey Eduardo II de Inglaterra, de C. Marlowe. CDN 1983.

Al vostre gust, de W. Shakespeare. Teatre Lliure 1983.

Luces de Bohemia, de R. del Valle-Inclán. Odéon-Théâtre de l'Europe 1984.

- Un del últims vespres de Carnaval*, de C. Goldoni. Teatre Lliure 1985.
- Madre Coraje y sus hijos*, de B. Brecht. Premi Long Play, CDN 1986.
- El público*, de F. García Lorca. Premi de la Crítica Europea, CDN 1986.
- Lorenzaccio, Lorenzaccio*, d'A. de Musset, Teatre Lliure 1987.
- Comedia sin título*, de F. García Lorca. CDN 1989.
- Capvespre al jardí*, de R. Gomis. Teatre Lliure 1990.
- Los caminos de Federico*, de F. García Lorca. Teatre Lliure 1992.
- Tirano Banderas*, de R. del Valle-Inclán. Odéon-Théâtre de l'Europe 1992.
- Le chevalier d'Olmedo*, de F.A. Lope de Vega. Odéon-Théâtre de l'Europe 1992.
- Les estivants*, de M. Gorki. Odéon-Théâtre de l'Europe 1993.
- Roberto Zucco*, de B-M. Koltès. Teatre Lliure 1993.
- Le livre de Spencer*, a partir de C. Marlowe i B. Brecht. Odéon-Théâtre de l'Europe 1995.
- Roberto Zucco*, de B-M. Koltès. Odéon-Théâtre de l'Europe 1995.
- Haciendo Lorca*. CDN 1996.
- Cómo canta una ciudad de Noviembre a Noviembre*. Teatre Lliure 1997-1999.
- Tot esperant Godot*, de S. Beckett. Teatre Lliure 1999.
- Diumenge*, de J. Brossa, dins *Cantonada Brossa*. Teatre Lliure 1999.
- La nit de les tribades*, d'O. Enquist, reposició segons el muntatge de Fabià Puigserver del 1978. Teatre Lliure 1999.
- L'hort del cirerers*, d'A. Txèkhov. Teatre Lliure 2000.
- La tempestad*, de W. Shakespeare. Buenos Aires, Teatro San Sebastián 2000.
- La casa de Bernarda Alba*, de F. García Lorca. Compañía de danza Antonio Canales.
- EDIPO XXI*, d'Eurípides, Sòfocles, Èsquil i J. Genet. Festival Grec 2002.
- Mariana Pineda*, (dansa) de F. García Lorca, 2002.
- La brisa de la vida*, de David Hare, 2003.
- Witt*, de M. Edson, 2003.
- Roberto Zucco*, de B.M. Koltès. CDN 2005.
- Hamlet i La Tempestad*, de W. Shakespeare. Teatro Arriaga 2006.
- Mòbil*, de S. Belbel. Teatre Lliure 2007.
- La famiglia dell'antiquario*, de C. Goldoni. Teatro Stabile del Veneto. Teatre Romea. Grec 2007.
- La casa de Bernarda Alba*, de F. García Lorca. TNC 2009.
- Donna Rosita Nubile*, de F. García Lorca. Piccolo Teatro di Milano 2010.

© Ros Ribas

direccions escèniques d'òpera

Samson et Dalila, de C. Saint-Saëns, 1981.

Falstaff, de G. Verdi. Teatro de la Zarzuela 1983.

Don Carlo, de G. Verdi. Teatro de la Zarzuela 1985.

La Vera Storia, de L. Berio. Meggi Musicale Fiorentino 1985.

Falstaff, de G. Verdi, La Monnaie 1987.

Il Trittico, de G. Puccini, 1987. (Bolonya 1993)

Il turco in Italia, de G. Rossini. Teatro de la Zarzuela 1989.

L'Enlèvement au Sérail, de W. A. Mozart. Théâtre de Chatélet Paris 1991.

Falstaff, de G. Verdi. Òpera d'Amsterdam 1994.

La Traviata, de G. Verdi. Festival de Salzburg 1995.

Gianni Schicchi, de G. Puccini. Teatro alla Scala. Milà 1996.

Boris Godunov, de M. Mússorgski. Òpera de Frankfurt 1996.

Le Comte Ory, d'E. Scribe i C-G. Delestre-Poirson. Rossini Opera Festival de Pesaro 2003.

Peter Grimes, de B. Britten. Gran Teatre del Liceu 2004.

Gianni Schicchi, de G. Puccini. Teatro alla Scala. Milà 2004.

Tristan und Isolde, de R. Wagner. San Carlo de Napoli 2004.

Don Giovanni, de W. A. Mozart. Teatro Real de Madrid 2004.

Oda a Napoleón d'A. Schönberg i *Il prigionero* de Dalla Piccola. Opera Garnier Paris 2007.

Les noces de Figaro, de W.A. Mozart. Gran Teatre del Liceu 2008.

Manon Lescau, de G. Puccini. Opera de Lyon 2009.

guardons

Premi de la Crítica Serra d'Or, 1979.

Premi Josep Maria de Sagarra de la Diputació de Barcelona, 1982.

Premi Óscar Viva, Long Play, 1983.

Premi de l'Espectador i de la Crítica, 1984.

Premi Nacional de Teatre i Dansa, 1984.

Chevalier des Arts et des Lettres , atorgat per la República Francesa, 1984.

Premi de la Societat General d'Autors i Editors, 1985.

Premi Ciutat de Barcelona, 1985.

Premi Serra d'Or, 1986.

Premi de la Generalitat de Catalunya, 1988.

Premio Nacional de Teatro del Ministerio de Cultura, 1991.

Premio ADE, 1994.

Premi de la Cambra de Comerç de París, 1995.

Premi Honorífic de la CIFET del Ministeri de Cultura d'Egipte, 1995.

Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres (1991) i Chevalier de la Légion d'Honneur (1996), atorgats per la República Francesa.

Premio de la Comunidad de Madrid, 2002.

Premi Max al Millor Director Teatral 2009 per *La casa de Bernarda Alba*.

SOBRE L'OBRA

.....

És potser revelador d'alguna cosa que molts poetes que han construït la seva obra amb una mirada dramàtica i fins i tot tràgica sobre el ser humà, al final de la seva vida i generalment en la seva darrera obra, facin un giravolt de cent vuitanta graus i acabin escrivint una comèdia. En un acte més d'intel·ligència, i moltes vegades després de passar una vida sencera amb l'angoixa de voler saber i intentar explicar el que és inexplicable, acaben somrient, indicant-nos que vistos amb la distància que dóna el coneixement i el temps, només som personatges d'una comèdia lleugera i també acida que es diu vida.

Celebració és la darrera obra de Pinter: una comèdia embogida d'una aparent simplicitat i que posa els seus intèrprets a la corda fluixa, perquè és tan concreta com ho pot ser un sopar en un restaurant de luxe al costat del Covent Garden o del Palau de la Música i al mateix temps tan abstracta i absurda que moltes de les rèpliques i les situacions, essent més "pinterianes" que mai, s'enganxen al vol poètic de Samuel Beckett, un dels seus millors amics. Com el propi Beckett, el Harold Pinter de *Celebració*, sense deixar de ser profundament anglès, deixa de ser-ho i es desborda més enllà de la pròpia geografia literària. Les seves situacions se'ns fan molt conegudes, i els seus personatges es passen per llocs molt propers, Catalunya per exemple.

Lluís Pasqual

Segurament, entre els clàssics més representats durant el segle XXI, d'Èsquil a Beckett, passant per Shakespeare o Txèkhov, l'últim gran nom que li queda a Lluís Pasqual per portar a escena és Harold Pinter. I ho farà a Temporada Alta, en coproducció amb el Teatre Lliure, la casa on va néixer com a director a mitjans dels anys 70 i que el tornarà a acollir com a director artístic a partir de l'estiu que ve.

Celebració, estrenada pel mateix Pinter l'any 2000, és l'última obra del premi Nobel de literatura 2005 i porta un títol que s'acosta molt a l'ambient que es va generar al patronat de la Fundació del Teatre Lliure arran de l'elecció de Pasqual, l'abril passat. Ell, no cal dir-ho, estava força content que la seva 'casa' a Barcelona li demanés gairebé de genollons que substituís Àlex Rigola. D'aquí que no creiem que sigui cap casualitat l'elecció d'aquest Pinter: en primer lloc, perquè confirma la seva voluntat de mantenir la línia contemporània, fresca i actual que ha marcat amb èxit l'encara vigent equip directiu del teatre; i en segon terme, perquè vol que el seu retorn sigui vist alhora com una festa i com una prova que mantindrà la crítica constant al sistema, clau en el moment d'assumir el text original, situat en un restaurant del londinenc Covent Garden on acaben sopant els aficionats al teatre.

Pasqual sempre ha estat un amant de les formes, de la intertextualitat. Va inaugurar el Lliure el 1976, per exemple, amb una peça seva, *Camí de nit*, en una època en què se sortia de la foscor més absoluta. El 1999, quan a Gràcia es barallaven per obrir la seu de Montjuïc, va portar a escena *Tot esperant Godot*, de Beckett, on dos clowns passen l'estona devora un arbre amb la secreta esperança que el tal Godot aparegui (sense èxit). I quan se'n va anar del teatre, el 2000, va muntar *L'hort dels cirerers*, de Txèkhov, peça sobre la desesperança, sobre els canvis de cicle que porta inevitablement la història. En tots aquests anys només hi ha tornat un cop per dirigir *Mòbil*, de Sergi Belbel, potser un dels seus fracassos més grans. I ara reapareix amb una crítica àcida al món que envolta el teatre i a la societat occidental en general, capaç de cometre excessos i continuar mirant cap a una altra banda.

Els personatges de *Celebració* assumeixen els excessos, els coneixen, però no saben ni amagar-los en la vida personal. I Pasqual, amb 40 anys de carrera al darrere, un estil pulcre, net, sap llançar els dards més enverinats amb aquell somriure d'*enfant terrible* que encara conserva. Ha estat l'home més desitjat, el fill pròdig, que ja el 1983 se'n va anar a Madrid per dirigir el Centro Dramático Nacional, que el 1990 agafava de nou la maleta per posar-se al capdavant del Théâtre de l'Odéon de París i, mentrestant, assumia la Biennal de Venècia (1995-1996), per després tornar i enemistar-se amb l'aparell socialista de l'Ajuntament de Barcelona que li va tombar el projecte de la Ciutat del Teatre (1997-1999).

Amb la mort de Josep Montanyès, el 2003, el Lliure havia d'entomar l'última de les seves grans crisis, i el patronat decidia girar pàgina i posar un director de 33 anys, Rigola, al capdavant del *sancta sanctorum* del teatre català. Pasqual volava lluny (França, Itàlia, Argentina...), es reinventava plenament dirigint òpera i fa uns mesos semblava l'home que havia d'encapçalar el Piccolo de Milà. La trucada del Lliure va canviar els plans de molts. I els seus, segurament. Però no podia dir que no. Per això torna amb aquest *Celebració* i un avís per als que pensin que, als 59 anys, l'edat ha amansit la fera.

Andreu Gomila

PROPOSTES DIDÀCTIQUES

A continuació us presentem diferents propostes didàctiques relacionades amb el context, l'escenografia, els personatges i el material gràfic, per tal que els professors triïn les activitats més adients per treballar àrees com la història, la geografia, la literatura, la llengua, l'art i la plàstica.

.....

RELACIONADES AMB EL CONTEXT

- 1.** Aquesta obra va ser l'última que va escriure Harold Pinter abans de la seva mort; després d'haver vist l'espectacle que en destacaries? On la situaries? A quina època? Podriem dir que és un text atemporal?
- 2.** Pensa en l'obra i mira de recordar quin context social ens vol remarcar l'autor de l'obra? Lluís Pasqual adapta l'obra de Pinter a la societat catalana, on creus que es podria trobar el restaurant que apareix a l'obra? Quin tipus de clients hi van?
- 3.** Descriu els diferents espais on es produeixen els fets. Pensa per què el director els ha volgut d'aquesta manera.

© Ros Ribas

RELACIONADES AMB L'ESCENOGRAFIA

Cada obra de teatre transmet moltes informacions simultànies a través dels diferents llenguatges escènics. Els decorats, el vestuari o la música, entre d'altres, formen part d'aquesta posada en escena. El director fa una determinada lectura de l'obra i, conjuntament amb el seu equip, pren unes opcions estètiques.

© Ros Ribas

ACTIVITATS SOBRE L'ESCENOGRAFIA

- 1.** Com has vist, l'escenografia d'aquest espectacle és molt espectacular, la Sala Fabià Puigserver ens permet fer grans muntatges. Quins són els elements escenogràfics que t'han cridat més l'atenció? Digues per què. Quina disposició té l'escenari?
- 2.** Creus que hi ha algun dels elements escenogràfics que tingui més protagonisme al llarg de l'obra? Digues quin és i raona la teva resposta.

3. Que ens vol dir el director i l'escenògraf amb aquesta escenografia, de quin artista creus que són les pintures que decoren les parets? Que vol representar aquest espai?

4. Pensa en l'obra i mira de recordar quins colors surten a escena (mobiliari, vestuari). Són freds o càlids? I el vestuari com és? A quin raonament arribes?

© Ros Ribas

RELACIONADES AMB LA POSADA EN ESCENA

El llenguatge és la capacitat de l'ésser humà de comunicar-se utilitzant un sistema de signes. Una llengua o idioma és una representació particular d'aquesta capacitat. Hi ha moltes maneres de comunicar, entre elles els llenguatges artístics, com poden ser el teatre, el cinema, la música, l'art, la literatura. Aquests llenguatges molt sovint tenen punts en comú, i fins i tot es complementen.

© Ros Ribas

ACTIVITATS SOBRE LA POSADA EN ESCENA

1. De quina manera ens apropa el director, Lluís Pasqual, al text de Harold Pinter? Quins llenguatges utilitza? Podríem relacionar el llenguatge teatral amb el llenguatge literari? Digues quins són els punts de contacte?

2. La il·luminació i el so també són elements que conformen la posada en escena, digues quin tipus d'il·luminació s'utilitza per recrear els diferents moments de l'obra. I quins són els sons o la música que relacionaries amb cada personatge? De qui són les cançons que apareixen a l'obra? Coneixies l'artista? I recordes quines són les cançons que canten els mateixos personatges?

© Ros Ribas

RELACIONADES AMB ELS PERSONATGES

Els personatges, la gran majoria de vegades, són els qui porten el pes de l'obra. Cada un té una presència concreta, un vestuari, uns moviments, una gesticulació singulars. Tal i com succeeix a la vida real, els personatges no són estàtics, tenen una evolució, una transformació, però cada un té el seu rol.

© Ros Ribas

ACTIVITATS SOBRE ELS PERSONATGES

1. Com has vist, a l'obra hi apareixen diferents personatges. Recordes quants personatges hi apareixen? Enumera'ls. Quina relació tenen entre ells? Descríu el caràcter d'aquests personatges? La Suki i l'Albert es coneixien prèviament, quina era la seva relació?
2. Com has pogut comprovar, en aquesta obra es barregen situacions diverses i també hi ha llenguatges diferents. Defineix aquestes situacions i quin tipus de llenguatges utilitzen aquests personatges.